

vedení správy a zastupování tohoto podniku, byl pochybený a neodpovídá zákonu s hlediska § 355 ex. ř. a právem jej rekursní soud změnou unesení soudu první stolice zamítl. Stačí v tom směru odkázati rekurentku na příslušné důvody napadeného usnesení.

Čís. 13453.

Pracovní soudy (zákon ze dne 4. července 1931, čís. 131 sb. z. a n.) nejsou příslušné pro žalobu zaměstnance o náhradu škody proti zaměstnancům téhož zaměstnavatele, opřenou o to, že žalovaní nedbali bezpečnostních ohledů.

(Rozh. ze dne 13. dubna 1934, R II 136/34.)

Žalovaní byli zaměstnání jako políři na téže stavbě a u téhož zaměstnavatele, kde byla zaměstnána i žalobkyně jako dělnice. Žalobou, zadanou na krajském soudě, domáhala se žalobkyně na žalovaných náhrady škody, již utrpěla úrazem, tvrdíc, že žalovaní nedbali bezpečnostních ohledů, ač byli k tomu povinni. Žalovaní vznesli námitku věcné nepříslušnosti, majíce za to, že jest příslušným pracovní soud. Soud první stolice vyhověl námitce věcné nepříslušnosti a odmítl žalobu. Důvody: Jde o spor mezi zaměstnanci téhož zaměstnavatele tkvící v pracovním a služebním poměru zaměstnanců a společného zaměstnavatele, k jehož rozhodování podle § 1 zákona ze dne 4. července 1931 čís. 131 sb. z. a n. jest příslušný pracovní soud, neboť pracovní soudy jsou příslušné rozhodovati o všech nárocích prýstících z pracovního, služebního neb učebního poměru nebo i jen souvisejících s tímto poměrem. Rekursní soud zamítl námitku věcné nepříslušnosti. Důvody: Podle § 2 zákona o pracovních soudech patří před soudy pracovní výlučně jen ony spory mezi zaměstnanci téhož podniku, jež mají svůj původ v převzaté společné práci. O takovýto spor však v souzeném případě nejde, nýbrž o spor o náhradu škody, způsobené podle tvrzení žalobkyně zaviněním žalovaných, jež spočívá v tom, že nedbali řádných bezpečnostních opatření na stavbě. Ku projednání takového sporu jsou věcně příslušné řádné soudy.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Nelze sice souhlasiti s názorem rekursního soudu, že před soudy pracovní patří výlučně jen spory mezi zaměstnanci téhož podniku, jež mají svůj původ v převzaté společné práci. Rekursní soud má tu patrně na mysli ustanovení § 2 g) zák. čís. 131/1931 sb. z. a n., avšak přezírá, že výpočet sporů v § 2 je jen příkladný a že podle prvního odstavce § 1 cit. zákona jsou pracovní soudy výlučně příslušné rozhodovati o sporech z pracovního, služebního nebo učebního poměru založeného soukromoprávní smlouvou, jež vznikly buď mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem, buď mezi zaměstnanci téhož zaměstnavatele. V souzeném případě jsou sice strany zaměstnanci téhož zaměstnavatele, avšak druhý

předpoklad není splněn. Žalobkyně doličuje ovšem, že pracovala jako dělnice u firmy R., u kteréž i žalovaní byli zaměstnáni jako políři, a že utrpěla úraz pro nedostatek potřebných bezpečnostních opatření ve smyslu § 1157 obč. zák. Kdyby žalobkyně uplatňovala nárok proti firmě R., byla by opodstatněna příslušnost pracovního soudu, ježto povinnost uložená zaměstnavateli § 1157 obč. zák. tvoří část služební smlouvy a proto by šlo o náhradní nárok vyvozovaný z porušení této smlouvy (§ 2 c) cit. zák.). Vytýká-li se však žalovaným jako polírům firmy, že nedbali bezpečnostních ohledů, nelze o tom mluvit, že z vlastního pracovního poměru, smlouvou s firmou R. založeného, proti žalobkyni byli povinni k plnění, a žalobkyně nemůže uplatňovaný nárok opírat o tento pracovní poměr, ani o svůj vlastní pracovní poměr, nýbrž jen o ustanovení třicáté hlavy občanského zákoníka o náhradě škody. K projednání takových sporů jsou však věcně příslušné řádné soudy.

Čís. 13454.

Nekalá soutěž (zákon ze dne 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n.).

Kdo převzal obchodní podnik jest oprávněn uváděti to v inserátech, třebaže nepřevzal firmu.

(Rozh. ze dne 13. dubna 1934, Rv II 179/32.)

Žalovaný Otmar V. převzal od Evžena Š-a jako celek obchodní podnik pro malbu na skle. Žalobce, bývalý dílovedoucí u firmy Š., zařídil si sklářský závod v témž místě. Žalovaný inseroval svůj závod v časopisech jako dřívější závod E. Š. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na žalovaném, by žalovaný byl uznán povinným zdržeti se dalšího označování svého podniku názvem »dřívější závod E. Š.«, jakož i označení »Atelier pro sklomalbu, převzat od firmy E. Š.«, tyto dodatky ze své inserce odstraniti a zaplatiti žalobci náhradu škody 10.000 Kč a uveřejniti pravoplatný rozsudek v časopisech N. a D. na vlastní útraty. Oba nižší soudy žalobu zamítly, odvolací soud z těchto důvodů: Poněvadž je zjištěno, že žalovaný v roce 1920 skutečně převzal od Evžena Š-a jako celek jeho obchodní podnik pro malbu na skle, byl oprávněn ve svých insercích na tuto pravdivou skutečnost poukázati, jakž učinil v časopise D. slovy »Atelier pro sklomalbu převzat od firmy E. Š.« anebo v časopise N. v závorce uvedenými slovy »dřívější závod E. Š.«. Žalovaný, zaplativ za závod Evžena Š-a 70.000 Kč, smí přece říci, že závod ten převzal, zrovna tak jako žalobce označil se ve svém inserátě v témže listě D. jako bývalý dílovedoucí firmy E. Š. Žalovaný musí ovšem užívati správného znění své firmy, nad čímž bdí firemní soud, ale tím není řečeno, že nesmí poukázati k tomu, od koho závod převzal pokud se týče či závod dříve byl. Výmazem z obchodního rejstříku zaniká firma, ale nemusí zaniknout závod sám, který může býti přenesen na jiné osoby, jakž se děje denně u živností do obchodního rejstříku nezapsaných. Žalovaný svým v žalobě uvedeným inserováním nemohl nikoho oklamat, protože jeho údaje byly pravdivé a žalobce skutečně závod od Evžena Š-a koupil a převzal. Ne-